

37 Bồ Đề Phần

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[07/04/2026 - 07:19 - anhlibrary]

Kính bạch chư Tăng, kính thưa quý vị, bữa nay tu nữ tôi gom chung cho quý vị cho nó gọn. Chúng ta vừa đọc cái bài kinh “Namo Tassa Bhagavato Arahato Sammāsambuddhassa”. Cái bài đó ý nghĩa vô cùng hay mà Phật tử mình là làm lơ cái bài kinh đó.

- Namo: là con xin kính lễ.

- Tassa: chữ tas là đó. Là tại sao vậy? Là vì bên Ấn Độ cái người nào khà kính họ đều kêu Bhagavā, Ấn Độ xưa đó, cái người nào khà kính họ kêu Bhagavā thì cho nên mình mới Chư Thiên, Phạm Thiên họ mới nhấn mạnh là Namo là con xin kính lễ.

- Tassa Bhagavato là Đức Thế Tôn ấy.

Đó là chuyện, chuyện thứ hai nguyên cái bài đó nó gồm có ba cái danh từ hai từ đơn và một từ kép có phải không ta?

- Từ đơn là Bhagavato rồi Arahato tức là Bhagavā nè, Arahato nè, hai từ.

- Cái từ thứ ba là từ kép đó là Sammāsambuddhassa tổng cộng là ba từ.

Thì nghe nè, con xin kính lễ Thế Tôn Bhagavā là bậc có đủ tất cả những điều tốt lành, Bhagavā nghĩa là cụ thoại. Cụ thoại đức giả có nghĩa là người có tất cả những điều tốt lành. Rồi cái Arahato là người đã dứt sạch những điều ác xấu.

Cái bài nó hay như vậy đó. Bhagavato là có đủ hết những...người có đủ tất cả những cái điều tốt lành. Tốt lành là gì ta? Nhân tốt lành và quả tốt lành. Trên đời này nếu nó cái người mà có cái nhân tốt lành thì không ai hơn là Thế Tôn.

Thí dụ như là Từ Bi, Chánh Niệm, Kham Nhẫn, Thiền Định, Giới Hạnh, bla bla bla là không có ai bằng. Nói về nhân lành là không ai bằng Thế Tôn. Còn quả lành không có ai bì được bằng Thế Tôn. Thí dụ như Ngài Sivali là để nhất gì ta? Đức Phật với Ngài Sivali ai hơn? đúng vậy không? rồi trí tuệ hàng đệ nhất Thanh văn là ai? Đức Phật có hơn không? Bây giờ nghe kịp chưa? Rồi thần thông? rồi cái chuyện này bắt đầu khó tin nè, Đà Đà. Ngài ở trong cái cốc của ngài đó gọi là Gandhakuṭī là cốc thơm. Cốc thơm có nghĩa là cái vữa hồ mà người ta trộn để mà trát tường là đều trộn các loại hương thơm của Ấn Độ. Cái từng viên gạch, cái đất mà để làm gạch là cũng trước khi mà họ nén thành viên, họ cũng phải trộn với các cái hương liệu loại một.

Trầm Nha Trang, Khánh Hòa hoặc là Đà Nẵng nói theo kiểu mình bây giờ đó nha, chứ thời đó làm gì có Đà Nẵng, thời đó Đà Nẵng còn của Chăm, trước Chăm nữa. Nguyên cái phòng, cái cốc của Ngài nó thơm phức gọi là Gandhakuṭī là hương thất, xong chưa? cái Y của Đức Phật ở trong chú giải nói là cái Y của Ngài thì dĩ nhiên cái gì Ngài cũng mặc, nhưng đặc biệt do cái phước của Ngài, thí chủ cúng Y cho Ngài bằng một loại vải gọi là vải Kasi và so với các đệ tử thì Y của Thế Tôn màu đỏ.. cái phần màu đỏ nhiều hơn, trong chú giải ghi rõ như vậy đấy. Y áo, rồi thực phẩm của Thế Tôn, rồi 45 hạ mà hết 19 hạ là Ngài ở chùa Kỳ Viên ở cái chỗ đó đó phồn thịnh thì dĩ nhiên là Ngài đi độ sinh thì ngày nào Ngài cũng có... mỗi ngày có thức ăn khác nhau, bữa thì ngon, bữa dở nhưng phải nói cái phước mà phước âm thực của Đức Phật là không ai bằng. Trong kinh nói là Ngài đi bát ở đâu là chuyện của Ngài nhưng mà chư Thiên luôn đặt thực phẩm của chư Thiên vào trong bát của Ngài. Đặc biệt như vậy nha.

Như vậy thì Ngài Ca Diếp tuy là đệ nhất đầu đà nhưng mà về nhìn Phật vẫn là lấy cái chân, lấy cái đầu mình nó chạm trán vào cái chân Thế Tôn, Ngài Ca Diếp lấy trán chạm chân Thế Tôn. Đây vậy đó, hồi xưa người ta nói chạm trán là lấy cái trán chạm, còn mình chạm trán tức là mình kên sư phụ của mình là chạm trán.

Còn thời Đức Phật mà chạm trán, lấy cái trán mình chạm cái chân của sư phụ hiểu không? Mà tại sao Ngài nể Đức Phật?

- Chuyện đầu tiên Ngài biết đây là một vị A La Hán. A La Hán này là A Hán thầy của mình.

- Chuyện thứ hai, Thế Tôn có ở đâu đi nữa thì cái tâm hồn của Ngài là tâm hồn của một cái người ly dục.

Và ai mà muốn nghi ngờ về cái khả năng ly dục của Đức Phật chỉ nhớ có hai chuyện thôi.

- Chuyện một, bỏ ba lâu đài đi xuất gia. Cái đó đủ ly dục chưa?

- Thứ hai, 6 năm khổ hạnh của Ngài đó có đủ để chứng minh là Ngài đệ nhất đầu đà không? Các vị có biết Ngài đầu đà 6 năm, Ngài làm cái gì không? Ngài đi vô trong cái chuồng con bò đó, Ngài ăn phân bò xong rồi Ngài mới đi cầu ra rồi Ngài mới ăn trở lại cái phân mà Ngài vừa bài tiết, các vị có thấy khiếp không? Rồi trong 6 năm đó có lúc Ngài không mặc cái gì hết. Đêm thì trần trụi ở ngoài gió rừng sương đêm. Ngày thì trần trụi phơi nắng, nằm trong cái bãi liệng xác kê đầu trên bộ xương khô mà nhịn ăn. Còn có lúc Ngài không có ăn nữa mà có lúc Ngài ăn phân bò, có lúc Ngài không ăn phân bò mà Ngài lại ăn các cái loại hạt mè hoặc là các cái loại hạt đậu mà đậu hoang, đậu dại, đậu ma, lúa ma trong rừng ấy.

Suốt 6 năm như vậy khủng khiếp, Chư Phật thì thường Chư Phật tối đa chỉ khổ hạnh có 10 tháng thôi. 10 tháng có vị thì một tuần, có vị thì 3 tháng, có vị thì 7 tháng, có vị thì 10 tháng. Nhưng mà riêng Thế Tôn là 6 năm. Do cái nghiệp mà kiếp xưa Ngài từng có một cái lời bất kính.

Khi mà Ngài nghe một người bạn thân mà tán thán Đức Phật Ca Diếp thì Ngài có nói nguyên văn thế này. Đạo Bồ đề đâu phải dễ chứng. Cái Phật quả đó, Đạo Bồ Đề đâu phải dễ chứng, một cái ông đầu trọc như vậy làm sao chứng được Đạo Bồ Đề. Chỉ một câu nói đó thôi mà Ngài phải chịu cái quả là 6 năm.

Rồi tôi trở lại, con xin kính lễ Thế Tôn là bởi vì:

- Ngài có đủ tất cả những cái gì gọi là điều tốt lành nhất trên đời gồm có nhân tốt lành và quả tốt lành không ai bì bằng Đức Phật.

- Điều thứ hai Arahato Ngài là cái vị mà dứt sạch tất cả những cái điều ác xấu, có nghĩa là sao? các vị Thinh văn khác ky cốp, vợ vét cho đủ Ba la mật là đắc và nếu mà kiếp.. cái kiếp đó mà không gặp Phật, không có đắc quả thì là một người có nhiều vị rất dễ sợ. Hiểu không ta? Có hiểu chữ dễ sợ không? Rồi bao nhiêu tội xấu trên đời, bao nhiêu ác nghiệp trên đời là chất đầy người. Có nhiều vị như vậy. Nhưng mà khi mà đắc rồi thì dĩ nhiên trở thành pha lê rồi. Nhưng mà trước khi đắc đó là vị nó vét sạch cái Ba la mật để mà đắc. Nhưng nếu mà không đắc đó thì vị đó dễ sợ lắm. Nhưng mà riêng Ngài thì không. Trong Kinh nói 91 đại kiếp, tức là kiếp trái đất ấy, Ngài tu tổng cộng là nói theo trong Chánh Tạng là 4 A tăng kỳ, trong Chánh Tạng không có kể trước đó, chỉ kể mà thời gian mà Ngài tu rốt ráo là 4 A tăng kỳ trong Chánh Tạng chỉ kể trong Tiểu bộ chỉ kể 4 thôi. 4 A tăng kỳ mà mỗi A tăng kỳ là 10 lũy thừa 140 đại kiếp. Có nghĩa là ngàn tỷ không nghĩa lý gì hết. Và suốt 4 A tăng kỳ đó Ngài đã tu tập bao nhiêu hạnh lành có nghĩa là gì ta? Hạnh lành nghĩa là gì? Là tu cái điều tốt thì bỏ cái điều xấu.

Cho nên khi...giống như cái lực Archimède vậy đó, cái trọng lượng của mình nó bằng cái lượng nước mà thải ra ngoài. Hiểu không ta? Tu hành là thế chỗ, mà đắc đạo cũng là thế chỗ. Thế chỗ là sao? Khi mà cái thiện nó càng nhiều thì cái ác nó bị thế chỗ. Thế chỗ, thế chỗ. Rồi khi đắc đạo cũng vậy.

Đắc đạo là sao? Đắc đạo không có nghĩa là mình nghe nói là chấm dứt phiền não chứ thật ra không có gì để chấm dứt mà là sự thay thế. Nghĩa là trước đây mình nhìn cái đó bằng một cái nhìn khác, bằng một cái suy nghĩ khác, bằng cái nhận xét khác, bằng một cái nhận thức khác. Bây giờ mình không nhìn nó bằng cái nhận thức đó nữa mà nhìn bằng cái nhận thức ngược lại.

Hồi xưa đến giờ mình nhìn nó như ý mình muốn, hôm nay mình nhìn nó như nó là, có hiểu không ta? Ngày xưa giờ mình cắt rau bằng con dao cán nhựa. Khi đắc đạo thì ngay cái lúc đó mình dùng con dao cán gỗ. Hiểu không? Chỉ việc là không dùng con dao kia nữa mà dùng con dao này thôi. Hiểu hả?

Rồi, cho nên là Tassa Bhagavato là con xin đánh lễ Thế Tôn là cái bậc mà có đủ tất cả những cái điều tốt lành, nhân tốt lành, quả tốt lành. Thứ hai con xin kính lễ Thế Tôn là vì Ngài là bậc đã trừ hẳn những điều ác xấu. Ác xấu đây gồm có nhân ác xấu và quả ác xấu. Tôi đang nói dở dang đó. Kiếp cuối cùng thì Ngài là thái tử Tất Đạt là hoàn hảo rồi. Nhưng mà phải nói là trước đó trong 91 đại kiếp Ngài có những cái hạnh lành mà tuy phạm nhưng rất giống Thánh nhân.

Trong 91 kiếp gần nhất.

- 91 đại kiếp, tuy phạm nhưng có nhiều cái hạnh rất giống Thánh nhân.

- Tuy là cư sĩ nhưng có nhiều hạnh rất giống người xuất gia.

- Và dầu có hưởng dục thì cũng rất giống người ly dục.

Đó là ba cái phải nhớ trong 91 kiếp gần nhất Ngài có ba cái đó. Một tuy còn phàm nhưng có nhiều cái hạnh lành rất giống Thánh nhân. Tuy là người... dầu có làm cư sĩ thì cũng có rất là nhiều hạnh rất là giống cái người xuất gia. Và tuy là người có những kiếp Ngài dầu ngài không đắc thiên thì ngài cũng ly dục như là người đắc thiên vậy. Đó là ba cái điểm 91 kiếp mà trước khi đắc đạo Ngài có những đặc biệt đó. Và kiếp cuối cùng trước khi về Đâu suất để mà chờ giáng sanh mới bảy tuổi thôi. Bảy tuổi trong hình hài một vị hoàng tử. Trong hình hài một vị hoàng tử ngồi trước cái hoàng cung nói rằng ai cần cái gì từ trên đầu xuống gót chân ta cho hết. Không sợ đau, không sợ chết. Một đứa bé 7 tuổi biết cái gì? Lúc đó Ba la mật nó đã tròn rồi. Có hiểu không? 7 tuổi mà đi nói một cái lời nguyện sắc son như vậy từ trên đầu xuống gót chân ai cần gì ta cho hết không sợ đau không sợ chết. Còn mình bây giờ tự nhiên ngồi vậy mà lấy cái con dao thái mà rọc cái móc ra coi coi nó mấy sợi cũng ngán chứ. Cách đây mấy ngày mà tôi bị cái lưỡi câu bên bờ hồ, lưỡi câu sét mà nó xước một cái mà tôi vừa bám mà tôi vừa nghĩ trời ơi muốn thành Phật là mình phải bị bao nhiêu lần mà mình run mình sợ nó sét, nó sét rồi có bị cái gì đó thì ai mà về Dầu Giây. Cho nên lâu lâu phải đều bữa, đôi khi người ta thành Phật là cái này (mổ bụng) là chuyện nhỏ.

Ba cái vụ hiển tạng lúc còn sống chuyện nhỏ, hiển tạng giác mạc lúc còn sống chuyện nhỏ, cho xong là đi luôn đó, cho luôn, mà phải vô số lần chứ không phải là ngẫu hứng lý qua cầu, NO, nhiều lần như vậy đây.

Cho nên kính lễ Thế Tôn là bậc có đủ các điều tốt lành. Arahato là bậc đã dứt sạch các cái điều ác xấu. Tức là bủn xỉn, ganh tỵ nê, là Ngài phải dứt từ từ, dứt cho đến cái kiếp cuối cùng. Trước khi đắc đạo, chưa là Thánh nhân thì tiềm miên, phiền não vẫn còn. Tiềm miên có nghĩa là cái phiền não dạng tiềm tàng vẫn còn. Nhưng mà phiền não thô là coi như không. Phải nói là không. Mà sẵn đây tôi nói luôn phiền não tiềm tàng là phiền não là cái gì? Có ba hình thức, này phải ghi rồi.

1/ Một là phiền não [pali] có nghĩa là phiền não vượt rào. Vượt rào là sao? Tham sân si mình mà nó trào ra thân, trào ra khẩu để thành thân nghiệp, khẩu nghiệp thì gọi là phiền não leo rào.

2/ Thứ hai là [pali] là cái phiền não nội kết, có nghĩa là phiền não... hai cái trường hợp, một là phiền não leo rào là phiền não biểu hiện qua thân nghiệp, khẩu nghiệp. Còn trường hợp thứ hai là [pali] là cái phiền não mà nó chỉ có trong ý nghiệp thôi, nghĩa là mình giận trong bụng chứ không có biểu hiện ra lời, ra thân và cái phiền não một là ai nhìn vào cũng biết, biểu hiện ra thân khẩu sao không biết, nhưng phiền não hai thì chỉ có hai người biết thôi. Đó là mình và người có thần thông. Xong chưa?

3/ Phiền não ba là chỉ có người học giáo lý mới biết thôi. Đó là [pali] tức là phiền não tiềm tàng. Có nghĩa là trong cái dạng potential cái dạng phiền não mà tiềm năng, tiềm lực có nghĩa là ngay bây giờ thì không có, nhưng mà đang mặc áo tràng, nhưng mà trong... ở ngoài áo lam ở trong là dao lam đó là gọi là phiền não tiềm tàng mặc áo tràng ngồi thiền mặt từ bi mà ai đâm lên cái vạt áo tràng là cái tên nó coi như mặt kiếp luôn hiểu không? nó ngồi thiền vậy thôi, chứ trời ơi nhìn mà chỉ cần liếc là lạnh xương sống đây đó là phiền não tiềm tàng. Thậm chí mấy trăm đại kiếp trên Phạm Thiên có vẻ như là Thánh nhân nhưng mà chỉ cần từ Phạm Thiên sanh xuống cõi dục thì tất cả hoàn hình, hiện nguyên hình.

Quý vị có hiểu không? Tôi ra ngoài Bắc học được cái chữ hiện nguyên hình, dặt nguyên đám Phật tử vô chùa Bắc tông, vô mấy cái chùa mấy thầy mời ăn, cái ai cũng khép nép, khép nép đó. Thì Thầy nói hồi này trên chính điện khác, còn xuống tới phòng khách rồi hiện nguyên hình để tay vỗ trên bàn, xuống tới đây rồi thì hiện nguyên hình, trời ơi vừa phán ba chữ một cái hả nó ăn mà mình thấy nhục luôn, ăn mà thấy nhục luôn mà hiện nguyên hình, đây là trường hợp gọi là tiềm miên phiền não.

Thì đó là trước khi đắc đạo thì cái phiền não thứ ba này của Ngài còn nguyên, nhưng mà 2 phiền não đầu là coi như là rất ít so với người bình thường, còn nói gì khi đắc đạo. Và một chuyện nữa là Ngài, Đức Phật cũng là vị A La Hán không ta, phải không? Đúng. Nhưng mà Ngài có đặc điểm thế này. Ngay khi cái Tâm tứ quả vừa xuất hiện lần đầu, ngay lúc đó, ngay lúc đó thì...nghe cho kỹ nè, toàn bộ những cái gì mà cần thiết lập tức có ngay và những gì không thật sự cần thiết lập tức có mất ngay. Điều này ở các vị đệ tử khác không có.

Thí dụ như đối với các vị đệ tử khác như Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên khi mà Tâm tứ quả xuất hiện thì Ngài Xá Lợi Phất ngay lúc đó thành tựu cái gì ta? Gọi là [pali] là đạt đến cái trí tuệ đỉnh cao mà Thịnh Văn có thể chạm tới. Nhưng Ngài chỉ hiểu những cái điều trong cái phạm vi của Thịnh Văn thôi. Còn cái gì mà trong cái tầm của Độc giác, và Toàn giác thì Ngài không có. Và những cái hạnh lành mà top như là thiền định thì Ngài không bằng Đức Phật, trí tuệ không bằng Đức Phật, không có cái gì bằng Đức Phật hết. Nhớ nha chỉ giống Đức Phật có một điểm thôi. Dứt sạch phiền não, hiểu rõ niết bàn, hiểu rõ Tứ Diệu Đế. Cái đó thì có giống nhau y chang chỗ đó không có khác. Quả vị La Hán của một vị Toàn giác và một vị sa di La Hán 7 tuổi tuyệt đối giống nhau. Về cái khoảng hiểu rõ Tứ Đế, chấm dứt phiền não, chấm dứt tái sinh, thì ba cái này thầy trò giống nhau y chang. Nhưng mà ngoài ba cái mảng này ra có hiểu không ta? Thí dụ như cộng, trừ, nhân, chia thì cái người học xong tiểu học, học xong cấp một là biết làm cộng, trừ, nhân, chia chưa, hả? Nhưng mà ông tiến sĩ biết làm cộng, trừ, nhân, chia không? Như vậy thì có sự khác biệt nào giữa một người tiểu học và một người tiến sĩ không? Tức là đứa tiểu học nó chỉ làm xong cái cộng, trừ, nhân, chia ngoài ra nó không biết nữa. Còn như Ngài Xá Lợi Phất thì ngài coi như ngài tốt nghiệp cấp ba. Ngài biết ba cái phương trình và cái khai căn Ngài biết nhưng mà so với một ông tiến sĩ toán thì Ngài không bằng đúng không ta? Rồi, còn mình ở đây là toàn là ABC không, nghĩa đen và nghĩa bóng rồi. Nhưng mà khi mà Ngài riêng vị Chánh Đẳng Giác ngay khi mà cái Tâm Thánh quả xuất hiện thì ngay lúc đó cái trí vô ngại xuất hiện, Phật trí toàn giác xuất hiện và không có một cái gì nghi nan thắc mắc và Ngài không còn những thói quen tâm lý không thuộc phiền não. Nghe cho kỹ làm ơn ghi rõ cái này. Không còn những thói quen xấu nhưng không thuộc phiền não. Thí dụ như những vị La Hán tuy đắc La Hán không còn thương, không còn giận nữa nhưng mà do thói quen nhiều đời các Ngài có những cái hành xử mà người ngoài nhìn vào tưởng là còn phạm. Tôi ví dụ đó là ngài Maha Kaccayana, Ngài đệ nhất trí tuệ ngài đẹp lắm. Mỗi khi mà người ta thấy Ngài ở xa xa đó biết người ta nói gì không? Tathāgato Phật về rồi. Phật về rồi. Đẹp như vậy đó mà Ngài đẹp như vậy, Ngài đẹp đến mức mà đàn ông mà họ nhìn Ngài họ mê mà, trong Kinh nói có ông đó ông mê Ngài đến mức mà ông chuyên giới ngay trong ba nốt nhạc và ông xấu hổ, ông bỏ xứ đi luôn.

Rồi về sau thì ông gặp lại cái người bạn cũ ở cái thành phố đó ông... ngày xưa ông là đàn ông, ông có hai con, một vợ hai con. Bây giờ ông chuyển giới thành nữ ông qua cái xứ khác là đàn bà, một chồng hai con. Thì có cái ngày đó ông mới gặp lại cái người quen xưa, ông mới lép ló thập thò, ông hỏi về cái...hỏi về tin tức của cái thành phố cũ.

Thì người kia mới hỏi ông là ai mà sao ông rành quá vậy, ông mới nói tôi chính là ông Nguyễn Văn Tèo vậy đó, ông kia ngạc nhiên nói tại sao mà nam mà chuyển qua nữ là sao? ông mới khai thiết vậy, thì ông kia nói Ngài còn sống về sám hối với Ngài đi nếu mà muốn làm đàn ông trở lại, thì nằng mới lò dò nằng về nằng sám hối. Sám hối xong thành nam trở lại và nằng đi xuất gia. Rồi những cái người mà mấy vị Tỷ kheo mà biết chuyện đó, cứ đi theo hỏi hoài, hỏi chứ với hai đứa con mà do vợ sanh với hai đứa con do chính ông sanh, ông thương cái cặp nào hơn? thì ông nói do mình rút ruột mình đẻ ra mình thương hơn, nghe kịp không? Nhưng một lần không nói, mà cứ khách về cái kiếm hỏi hoài ông bực, mà sau đó đắc A La Hán nhớ ngài đẹp đến mức mà người ta nhìn mà người ta mê đó, nhưng mà Ngài có thói quen rất là kỳ là Ngài gặp mình làm gì, Ngài cứ hỏi, mà Ngài là bậc đại đại trí tuệ cái quen vậy đó. Ngài thấy ông sư nầy ông căng cái dây ngài cũng hỏi làm gì vậy? mà khi mình thấy rõ ràng là nằng nó lọt vô thì ông kia căng cái dây đó ai nhìn.. mà Ngài vẫn hỏi, cái tật vậy, cái thói quen thì bữa đó Ngài đi kinh hành vậy nè. Đi kinh hành đi tới, đi lui mà cái chỗ đó là cái bia...miếng vườn mà nó giáp ruộng, miếng vườn mà nó giáp ruộng thì ông đó ông đẩy lúa đi ngang thì Ngày đang đi kinh hành, đi tới lui nè, gặp ông Ngài hỏi chờ cái gì? Dạ con chờ lúa, cái Ngài đi kinh hành xong tới giờ Ngài vô ngồi thiền rồi Ngài trở ra Ngài đi nữa, Ngài đi gặp ông, hỏi chờ cái gì ông nói chờ lúa, cái chiều chiều Ngài ra Ngài đi nữa, gặp ông đi ngang Ngài hỏi chờ cái gì? ông nói chờ cút dế. Trời ông về tới nhà ông đổ ra toàn là cút dế không, trời đất ơi, ông hét hồn quay lại ông sám hối. Đức độ của Ngài kinh hoàng như vậy đấy.

Hoặc như Ngài Mục Kiền Liên, Ngài cũng có thói quen là khi Ngài, Ngài thần thông là nghiêng trời đó, Ngài thứ hai là không ai chủ nhật, nhưng mà Thánh nhân khác mình điểm là mình có đồ là mình xài còn Thánh nhân kẹt lắm mới dùng thần thông. Còn mình chưa có là đã muốn rồi. Muốn rồi. Còn

Ngài có Ngài không có xài. Ngài Ca Diếp đó là có một đêm đó về hầu Phật mà mưa gió tầm tã, mình mây ướt mèm Phật hỏi đi đâu mà mình mây ướt mèm, Y áo dầm dề, Ngài nói con lội sông về lạy Phật thì Phật mới cấm chế lại cho phép tỳ kheo trong những cái tháng mà mùa mưa sau mùa ăn cư thì đi đâu có thể không cần phải đem theo cái y áo lùm sùm như vậy, đấy, mà gặp mình là búng tay cái chóc là Ngài đi ngàn dặm bằng tốc độ ánh sáng mà, nhưng mà không khi không thật sự cần thiết thì cũng trèo non lội suối như mình và Thế

Tôn trước khi viên tịch thì 80 tuổi, rạng sáng mai tịch thì trưa nay ăn cơm xong, cũng cùng với chư Tăng băng qua một khoảng sông cạn, gặp mình bay luôn cho rồi mà khuya rạng sáng mai tịch, bữa nay vẫn cùng với chư Tăng đi băng qua một dòng sông, nhưng mà tới chỗ con sông lớn không thể mà đi được thì lúc đó Ngài mới dùng thần thông Ngài đem 500 vị qua sông, chứ còn mà trước đó thì Ngài vẫn băng qua đợc kỹ lại kinh đại Bát Niết Bàn thấy thương lắm và cuối cùng cái quãng chặng đường cuối cùng chỉ có 7 cây số mà Ngài quá mệt Ngài phải ngừng lại 25 lần, 7 cây số mà chia cho 25 có nghĩa là tầm tầm là nhiều ta tức là 7000m mà chia cho 25 các vị chia kịp không là đi không có xa 7000m mà chia cho 10 là mình thấy là 700m hả, vậy khoảng 300m là dừng lại lần đó không tới 300 khoảng 250m. 250m ngừng lại một lần, đây qua nhà cô Trúc là Ngài ngừng chắc cũng phải là ba, bốn lần vậy đó, mà đâu phải ngừng mình, Ngài ngừng lại chư Tăng đứng yên.

Rồi giờ tôi trở lại chuyện Ngài Mục Kiền Liên, thần thông giỏi như vậy nhưng mà khi ngài đi leo núi có những cái chỗ mà mây cái mà từ hòn này qua hòn đá kia đó, Ngài nhảy, Ngài nhảy cho nó gọn, thì có cái ông quan lớn, ông nhìn ông thấy vậy, cái ông buộc miệng ông nói Ngài nhảy giỏi như khi vậy. Ông vừa nói xong thì có mấy vị Tỳ kheo nghe được cái chuyện đó họ về họ mới thưa với Phật. Thì Phật nói rằng nếu mà cái ông này mà ông không có kịp sám hối Mục Liên thì ông sẽ làm khi ở tại cái chùa này. Thì ông nghe như vậy ông hét hồn đi kiếm, mà Ngài thì mây ngàn, hạc nội biết tìm đâu. Hiểu không ta? Cuối cùng ông chết làm khi ở trong cái khu rừng đó mà ông không làm, ông tin Phật mà, ông cho trồng thiệt là nhiều cái trái xoài bị ông khoái ăn xoài, nói khi mà trong đây là chắc ăn, dễ sợ như vậy, khiếp như vậy. Cho nên, nhưng mà đó là Thịnh văn cũng còn hiểu, này giờ tôi kể mấy thói quen nghe không, thói quen của Ngài Mục Kiền Liên là đại trí, đại thần thông, thói quen Ngài Kaccāna cũng đại trí, đại biện tài bây giờ tới thứ ba là cái thói quen của Ngài Xá Lợi Phất, Ngài là đại trí vẫn có những thói quen không thuộc phiền não nhưng mà cái thói quen đó cũng không nên có, nhưng mà Thế Tôn thì không, thì Ngài Xá Lợi Phất có một lần đó, chuyện này thì bà con nào mà hơi non tay ấn thì nghe không có nên là Ngài đại trí như vậy đó mà có lần ngài cũng mắc một cái lỗi nhẹ, nhẹ xíu nhưng nghe cũng kỳ là chư Tăng đi bát đồng lắm thì có cái gia đình Phật tử đó họ mới thấy còn sót một vị ở chùa, cho nên họ mới gửi cái phần bánh cho cái vị ở chùa, nhờ mấy vị khác cầm về giùm. Nghe nói, nghe hiểu không ta? Biết cái Nguyên Không này còn sót lại một Sư thì thôi cái bánh này, bánh xèo, bánh bèo gì đó họ gửi cái phần đó cho Sư kia nhưng mà nó khiến sao không biết, ông mà ông nhận, ông lại đưa qua cho ông khác, ông khác đưa chuyện chuyện sao cuối cùng, ông cuối cùng ông không biết cái đó là của ai ông đưa cho Ngài Xá Lợi Phất, đưa cho Ngài...bởi này tôi kể mà tôi ngại không biết bà con có chịu nổi không? thì Ngài tuy nói đại trí nhưng giờ đưa Ngài thì Ngài dùng chứ, dùng xong thì cái ông Sư mà được người ta gửi đó, ông mới phát hiện ra là phần bánh của ông được gửi về chùa rồi nhưng mà đá qua đá lại sao cuối cùng vô Ngài Xá Lợi Phất thì ông có nói một câu, tại sao Ngài là huynh trưởng của Tăng đoàn mà trước khi Ngài dùng Ngài không chịu hỏi? có hiểu tôi nói không? và kể từ hôm ấy cho đến khi viên tịch Tôn giả Xá Lợi Phất không bao giờ ăn lại món bánh đó nữa chỉ để chứng minh một điều rằng hôm ấy ta ăn không phải vì ta thích mà là ta bị tai nạn tình cờ đó thôi, mà nói thì mình bây giờ có phải giận không? Tức là dầu bánh ở nơi khác, cái chuyện đó xảy ra tại Dầu Giây nhưng mai này Ngài ra tới Hải Phòng, Cát Bà, Lạng Sơn, Cao Bằng, Hà Giang, Đồng Văn, Mèo Vạc đem mấy bánh nó ra Ngài vẫn không dùng bánh mà ngài không bao giờ ăn lại. Hiểu không ta? Đó cũng là một cái kiêu... thì lúc đó chư Tăng mới đem cái chuyện đó thưa với Đức Phật. Đức Phật nói rằng hôm nay không phải là lần đầu mà Xá Lợi Phất có cái tánh kiên cường như vậy, ngoan cường như vậy mà kiếp xưa Xá Lợi Phất cũng đã nhiều lần thà chết chứ không thay đổi lập trường. Đấy, Ngài có kể câu chuyện xưa nhưng mà miễn kể đi, chuyện đó rất là phong thần.

Ok, rồi như vậy thì:

- Namo Tassa Bhagavato con xin kính lễ Thế tôn là vị có đủ tất cả những điều tốt lành.

- Arahato là vị dứt sạch tất cả các điều ác xấu. Trong đó có những điều tội lỗi và không tội lỗi, miễn là nó không đẹp là đẹp luôn.

- Cái cuối cùng Sammāsambuddhassa có nghĩa là Ngài hiểu sạch tất cả những gì thiện ác, tốt xấu, nhân quả, sanh tử, giải thoát, bla bla... hiểu hết.

Mà hiểu bằng cách nào? Tự mình hiểu và không sót một chỗ nào chưa hiểu. Cái chữ

Sammāsambuddhassa có nghĩa là vậy đó, tự mình hiểu và không sót một chỗ nào chưa hiểu. Và hiểu cái gì? Hiểu tất cả nhân quả, thiện ác, con đường sanh tử và giải thoát. Hiểu tất cả những pháp hữu vi và niết bàn một cách rột ráo mà không ai có thể hiểu hơn đầu đó là chư Phật, phải giống nhau chứ không thể hơn Ngài được. Và tất cả cái biết đó, tất cả cái biết đó đều là tự Ngài chứ không nhờ thầy bà gì hết.

[Ngày lần đầu tiên Việt Nam, nước không mở. Các vị nghe nè, nước nào cũng là nước nhưng đặc biệt nên uống chai nước này. Đây là nước Alkaline nó rất là tốt, an toàn cái bao tử, nó có cái mùi dứa rất là thơm mà nó được xử lý bằng công nghệ Nhật Bản. Bán ở Thái và Việt Nam dường như cũng có, uống rất là thơm. Tôi không hề ăn một tí tiền hoa hồng nào hết. Chỉ thấy trời nóng động lòng đại bi khuyến khích bà con sử dụng nước này. Mua ở đâu cũng vậy. Mua ở đây cảm ơn. Trước mua vui sao làm việc nghĩa]. OK

Mới vô giảng cái bài Kinh Nam mô, kể từ đây về sau mỗi lần mình đọc bài Nam Mô là mình phải hiểu rột ráo và tường tận như vậy đó. Đây và cái bài này tương truyền, tương truyền thôi. Cái người đầu tiên mà đọc bài này không phải là nhân loại mà là Phạm Thiên, Đế Thích, rồi các vị Dạ xoa mỗi vị đọc một chữ Namo Tassa Bhagavato Arahato Sammāsambuddhassa. Mỗi vị đọc một chữ cộng thành một cái bài tuy ngắn nhưng mà cái bài này mới đúng là bài đại thần chú đó.

Bởi vì được những nhân vật lớn ở trong Tam giới hùng hạp năng lực lại để chế tác ra cái bài này và cái ý nghĩa sâu sắc như vậy.

Rồi, chiều nay mình học cái gì? Chiều nay mình quay lại với cái đề tài là 37 Bồ Đề Phần xong chưa? Rồi bà con có thấy nóng không? Buồn ngủ, muốn ngủ không? Nhắm mắt lại ngáy đều, đếm con cừ. Một con có mấy sừng, một con mấy chân, trừ con thương phế binh.

Hỏi sáng Bồ Đề Phần mình chép tới đâu rồi? Nói cái đó tôi nhớ tôi chết liền. Nhắc cái tiêu đề lớn, cái tiêu đề lớn nói cái gì? có hiểu chữ tiêu đề không? hỏi sáng tôi giảng liên khúc, nhưng mà sáng cái hồn của nó tôi giảng Bát Chánh Đạo cái phần chánh kiến, phần Bát Chánh Đạo.

Chánh kiến tức là trí hiểu hai loại nhân quả phải không ta? Chánh tư duy là ba, rồi Ngũ môn, nghiệp. Nghiệp trong Kinh kể ba nhưng mà tôi kể chung, tôi kể là tất cả những cái hoạt động mà hại mình, hại người rồi tới Mạng là nuôi mạng, Niệm, Định, Tinh tấn. Rồi, bây giờ mình học cái phần mới cũng nội dung này.

Cái này quan trọng nè, như đã học ở trước, cái thành tố cấu tạo nên vũ trụ và chúng sinh gồm có Tâm và Vật. Trong đó Tâm gồm thiện ác với hai công thức đã học. Có nhớ hai công thức đó không ta? 1 + 13 + 14 + 25. Nhớ không? Tất cả hai cái này pháp thiện và ác, hai thứ là làm nên cái gọi là Tâm của chúng sanh.

- Thì trong đó tất cả thiện đều là khổ.

- Riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ.

- Tất cả ác pháp đều là khổ.

- Nhưng riêng tham ái vừa là khổ mà vừa là con đường dẫn đến khổ.

Trong 37 Bồ Đề Phần nội dung rột ráo là chỉ là Tam học thôi. Hỏi sáng có học này rồi. Tam học, thí dụ như đầu tiên là Bát Chánh Đạo. Chỉ riêng Bát Chánh Đạo đã chứa hết nội dung của 7 nhóm. 37 nó gồm 7 nhóm đúng không ta? Mà riêng cái Bát Chánh Đạo nó gồm...trong đó Bát Chánh Đạo một mình nó là nó cân luôn 6. Có nghe hiểu chữ cân không? Một mình nó, nó cân 6 nhóm còn lại và mỗi nhóm trong 6 nhóm kia nó cũng cân 6 nhóm còn lại. Hiểu không? Cái này chính là cái kia vậy. Cái kia chính là cái này. Cái luật này được gọi là tương tức. Tức là cái này tức là cái kia, nhớ. Rồi, như vậy chuyện đầu tiên 37 Bồ Đề Phần chia thành 7 nhóm, mà nhóm nào nó cũng mang cái nội dung là Tam học.

Ví dụ như Bát Chánh Đạo,

- Chánh kiến, Chánh Tư Duy là Tuệ học.

- Chánh Ngũ, Nghiệp, Mạng là Giới học.

- Phần còn lại là Định học.

Rồi qua tới Thất Giác Chi. Thất Giác Chi gồm có 7 đó là:

- Niệm Giác Chi. Mà Niệm Giác Chi nội dung nó chính là Chánh niệm rồi tới gì nữa ta?

- Cần Giác Chi tức là Chánh Tinh Tấn.

- Trạch Giác Chi là Chánh kiến. Trạch là trí tuệ đó.

- Còn Hỷ Giác chi là niềm vui của cái người tu 37 Bồ Đề Phần. Có hiểu không ta? ghi xuống hỷ giác chi là niềm vui của người tu tập 37 Bồ Đề Phần.

- Tĩnh giác chi là gì? là cái sự lắng đọng nội tâm của cái người tu tập 37 Bồ Đề Phần và sự lắng đọng này nó có 2 chi pháp là hai cái Tâm sở là Tĩnh thân và Tĩnh tâm, nó có cái chi pháp là Tĩnh thân và Tĩnh tâm mà ở ai? mới vừa nói, ở ai? cái người mà tu tập 37 Bồ Đề Phần chứ còn cái thứ như mình đang ngồi thấy cũng im re nè, mà nó đâu có tĩnh nó chỉ có bất tĩnh thôi.

Rồi như vậy thì Niệm, Cần, Trạch, Hỷ, Tĩnh, Định, Xả phải không? thì bây giờ cái Tĩnh Giác Chi là sự lắng đọng tâm tư của cái người mà tu tập 37 có nghĩa là suốt 7 cái này đều dính líu tới 37 hết.

Bây giờ nghe nghe lại nè. Niệm giác chi chính là Chánh niệm trong Bát Chánh Đạo mà cũng là Chánh Niệm ở cái người mà tu tập 37 Bồ Đề Phần. Rồi Cần Giác Chi chính là Chánh Tinh Tấn ở cái người tu tập 37 Bồ Đề Phần. Rồi Trạch Giác Chi chính là Chánh Kiến tức là trí tuệ ở người tu tập 37 Bồ Đề Phần. Cái định nghĩa nào cũng phải dính cái 37 trong đó. Rồi Hỷ Giác chi là cái niềm vui ở cái người mà tu tập 37 Bồ Đề Phần. Tĩnh Giác chi là cái sự lắng đọng tâm tư của người tu tập 37 Bồ Đề Phần.

- Định Giác Chi tức là Chánh Định của người tu tập Bồ Đề Phần.

- Xả Giác Chi là cái sự mà gọi là bình đạm, bình thản, bình đạm thản nhiên của cái người mà tu tập Bồ Đề Phần.

Thì nghe cái chi pháp này lạ lạ nhưng mà thật ra chưa bao giờ, nghe cho kỹ, chưa bao giờ và chưa bao giờ có một người nào mà tu tập Thất Giác Chi mà thiếu cái gì đó trong Bát Chánh Đạo mà cũng chưa bao giờ có chuyện một người tu tập Tứ Niệm Xứ mà tu cho đúng nha.

[chứ tu kiểu Việt Nam thì nó thuộc về hạng ngoại lệ, siêu hạng, mình có nói làm gì làm phải trừ Việt Nam mình ra, bởi vì mình là cái gì? con rồng cháu tiên không giống ai hết nhớ nha.

Chứ mình đem cái trường hợp mà ngoại hạng mà siêu hạng mình nhét vô trong kinh thì phải nằm ở cái tạng thứ tư, chứ ba tạng kia là không có mình nhớ cái đó. Thí dụ như cái chữ trần cảnh trong kinh nghĩa là gì? Là 6 Trần nhưng trần cảnh người Việt Nam là một nhân vật đời nhà Trần. Nhà trần đó nhớ cái đó nhớ hiểu không? Đó mình phải có cái hãnh diện dân tộc của mình trong đó, nó trót quớt vậy đó].

Rồi tới Tứ Niệm xứ. Tứ Niệm Xứ mình nghe mấy cái tay học A Tỳ Đàm mà cực đoan họ nói Tứ Niệm Xứ là Tâm sở niệm là gốc, NO. Tứ Niệm Xứ là một cái pháp môn mà ở đó hành giả dùng Niệm làm cái động cơ chủ lực để mà tu tập 37 Bồ Đề Phần. Hiểu không? Phải định nghĩa như vậy chứ đừng có nói Tâm sở niệm yếu lắm.

Rồi Chánh Niệm rồi Chánh Tinh Tấn. Mấy vị học A Tỳ Đàm cực đoan mà tiểu học thì cho rằng đó là Tâm sở Cần, NO. Tứ Chánh Cần, người tu tập Tứ Chánh Cần mà cho đúng mức là họ phải tu tập 37 Bồ Đề Phần là vì sao? mình phải có chứng minh chứ.

Như Tứ Niệm Xứ đó muốn tu tập Thân quán niệm xứ là anh phải có đủ 37 Bồ Đề Phần anh mới tu được, trong đó có Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ, anh phải có Thất Giác Chi trong đó anh mới tu Tứ Niệm Xứ được chứ, rồi muốn tu tập Tứ Chánh cần mình nghe nói Tứ Chánh Cần mình tưởng là bốn cái siêng, NO, lại sai nữa. Nỗ lực chận cái ác chưa có, nỗ lực trừ cái ác đang có mà mỗi cái nỗ lực như vậy nó có cần đến 37 không? Mà nói tới A Tỳ Đàm là mỗi trường hợp như vậy nó đều cần đến 25 Tâm sở. Có biết cái đó không? hiểu hả? Như vậy nó không sót một cái móng nào trong 37 hết. Mình nghĩ sao mà mà đi đánh lòng mà nói Tứ Niệm Xứ là Tâm sở niệm, ác thiệt chứ. Tuyên truyền điều đó, nghe nè A Tỳ Đàm có cái chỗ này độc nè, độc hơn vịt xiêm nè, học đúng thì càng học tuệ càng mở và thấy được cái khoảng cách gần như sợi tóc giữa pháp học và pháp hành. Học A Tỳ Đàm học đúng, càng học cái niềm tin càng mãnh liệt, càng học trí càng sáng, càng học thấy rằng giữa pháp học pháp hành chỉ là một sợi tóc nhưng xui cho kẻ nào tiếp cận A Tỳ Đàm không đúng cách. Càng học thấy A Tỳ Đàm là một cái môn học tào lao, không có dính líu gì về chuyện tu hành hết. Tôi xin khẳng định và chịu trách nhiệm câu nói này trước bản dân thiên hạ của 100 cái đầu Việt

Nam, 100 triệu. Cái A Tỳ Đàm nếu mà học sai cách, sai cái cách mà tiếp cận, nói thẳng luôn là lộn thầy và lộn sách thì A Tỳ Đàm là một cái môn rất là tào lao.

Bởi vì không có thấy ra cái gì mà liên hệ đến tu hành hết. Và học ở A Tỳ Đàm mình không thấy Đức Phật ngồi ở đâu hết. Quý vị mở đại ra một cái trang ngẫu nhiên đi. Sắc uẩn đang có ở người nào thì Thọ uẩn cũng đang có ở người ấy phải chăng? Xong chưa? Rồi pháp A trợ pháp B bằng Nhân duyên, bằng Cảnh duyên trong đây là trường hợp mà pháp thiện trợ bất thiện bằng Cảnh duyên rồi pháp thiện trợ vô ký bằng Cảnh duyên thí dụ như vậy. Các vị nghĩ tưởng tượng nghe như vậy có thấy tu là tu cái gì, nó ác cái chỗ đó hoặc nói cách khác, ở đây các vị nào học cấp ba thì biết, không có học căn bản, lật đại một cái trang trong toán lý hóa, hình học, đại số, nghe kỹ nè không học cái gì hết, thành linh lật đại một cái trang trong hình học, đại số, lượng giác sẽ thấy bài vở nó tào lao có đúng không? Không, tôi nói các vị có hiểu tôi nói không? Thành linh mà lật đại một trang ngẫu nhiên ở trong cái hình học, trong cái lượng giác đó, vô thấy góc A, góc B, góc C góc D các tuyến, rồi tiếp tuyến, vectơ rồi Sin, rồi Cos.

Các vị hiểu tôi nó gì không? Nó rất là kỳ. Nó rất là kỳ. Nhưng nếu mà mình có học đàng hoàng đó, mình biết rằng hôm nay mà mình có xe hơi để mình chạy là cũng từ toán lý hóa nó ra. Tôi nói có đúng không? Cái bóng đèn của mình nè, cái mic của mình đang cầm nè, cái iPhone mà mình đang quẹt quẹt quẹt nè, những cái này nó từ kiến thức toán lý hóa ra phải không ta? Có biết đất hiếm là gì không? Có biết cái pin mà lithium là cái gì không? Có biết năng lượng hóa thạch là cái gì không? Là xăng dầu đó.

Mấy cái đó toàn là phải kiến thức toán lý hóa phải không ta? Kiến thức hóa học đúng không? Đó, mà thành linh mình không học gì hết mà mình lật đại một trang ngẫu nhiên ở trong cái giáo trình mà cấp ba đó là mình sẽ cảm hờn nó mình thấy nó không có liên hệ tới đời sống có đúng không? Sao bà kia không hiểu hả? Tôi nhìn bà tôi biết tại sao mà có người thích giết người.

Có nghĩa là mình không học đàng hoàng mình lật ngẫu nhiên một cái trang sách khoa học sẽ thấy nó tào lao, vớ vẩn, vớ va vớ vẩn, nhưng mà nếu anh học nó từ đầu tới đuôi học đàng hoàng, anh đến với nó bằng một cách tiếp cận thông minh và hợp lý thì anh sẽ thấy rằng từng trang ở trong toán lý hóa, văn, Sử Địa thầy điều cần thiết để mà sống đời, đầy, để mà sống đời, xong chưa? thì ở đây tôi mới ngừng lại một chỗ là khi nói về 37 Bồ Đề Phần là bà con phải là cẩn thận học, muốn hiểu sâu về giáo pháp tuyệt đối và tuyệt đối phải học A Tỳ Đàm nhưng hãy cẩn thận với cái cách tiếp cận giáo lý A Tỳ Đàm anh chỉ cần lộn sách và nhầm thầy, gặp cái ông thầy mà ông cuồng cũng chết, mà ông thầy ông lừng lơ con cá vàng cũng chết và điều này tôi sẽ bị ném đá vì người ta nghĩ là ông nói như vậy là ông khen ông số một, NO, tôi chỉ làm cái người gợi ý thôi, còn bà con sống chết thoải mái trong nhà đạo mình có cái chữ tùy hỷ công đức, em chết tôi chôn, chứ còn không có cái chuyện gì mà phải là mua các vị nhìn cái tướng vị là thấy ghét rồi.

Đấy. Rồi bây giờ mình trở lại 37 Bồ Đề Phần này. Cái nhóm này chính là cái nhóm kia. Thất giác chi chính là Bát Chánh Đạo. Bát Chánh Đạo chính là Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ chính là Tứ Chánh Cần. Nhưng mà vì cái căn cơ của chúng sanh nó khác nhau và tôi chốt lại 37 chia thành 7 nhóm thì nhóm nào anh cũng phải tu tập bằng 38 tâm sở Tịnh hảo.

Tại sao lên tới 38? Là vì Tịnh hảo nó có 25 thôi. Nhưng mà cái 13 mà đi chung với 38 lúc bây giờ nó cũng trở thành... nó là tợ mà, nó là tợ tha. Cho nên nó 13 mà nó đi chung với mấy 25 ông thiện thì nó cũng thành thiện. Như vậy tổng chi mình có là 38 cái Tịnh hảo. Nhớ nha. Chứ còn mà đi đồn nói ông Sư Toại Khanh ông nói có tới 38 là chết. 25 gốc cộng với 13 ăn theo lúc bây giờ nó trở thành là 38 Tịnh hảo, nhớ nha. Rồi như vậy thì mình lấy 38 này nè, mình tu tập, ngay lúc mình đang trao dồi 38 này nè, là lúc đó gọi là mình đang tu Thất Giác Chi cũng được, Tứ Chánh Cần cũng được, Ngũ căn, Ngũ lực cũng được.

Sẵn tôi nói luôn có người hỏi tôi tại sao mà trong cái Ngũ căn, Ngũ lực có cái Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ, mà tại sao mấy chỗ khác không có kể, ở đây có ai biết chuyện đó không ta? Có ai biết Ngũ căn, Ngũ lực không? Rồi tới 37 Bồ Đề Phần này tôi không có kể, tôi hi vọng các vị biết mà trời đang nóng, rồi kể chi tiết các vị dễ khùng, thì là Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ trong đó có cái niềm tin dẫn đầu, họ hỏi tại sao cái niềm tin có chỗ nhắc chỗ không, thì tôi có hỏi với họ một câu thôi, có học A Tỳ Đàm chưa? có cái Tâm thiện nào mà thiếu 25 Tâm sở Tịnh hảo không? trí thì có thể lúc có, lúc không. Nhưng mà Tín thì có thiếu không? không, hiểu Không? Cho nên có trường hợp Đức

Phật kể và có trường hợp Đức Phật không kể là vì người có học A Tỳ Đàm sẽ biết rằng kể hay không kể thì Chánh tín bắt buộc phải có. Bắt buộc phải có khi anh tu theo Chánh đạo. Đây là cái chuyện rất là quan trọng, vô cùng quan trọng. Cho nên trong cái 7 nhóm Bồ Đề Phần thì trong đó cái Ngũ căn, Ngũ lực mới có cái Chánh Tín trong đó. Chứ còn mấy chỗ khác không nhắc là vì lý do đó. Đó, bởi vì theo nguyên tắc thì trong mọi tình huống luôn luôn có niềm tin. Niềm tin mà có trí tuệ thì gọi là Chánh Tín. Còn cái niềm tin mà không có là mê tín, cuồng tín và cái gì nữa? Tà tín. Đó. Nhớ cái đó nha.

Và cái mà tôi muốn bà con phải nhớ sống chết cũng phải nhớ. Nhớ cái công thức này, nghe cho kỹ nè. Gặp tôi là tôi đã ghi rồi.

- Tất cả nhân lành, nhân thiện đều là khổ. Riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ. Đó là nhân lành.

- Rồi tất cả nhân xấu là phiền não đều là khổ. Khổ cảm giác hay khổ bản chất ta? Cái nào là nó là khổ và cái nào khổ thân, khổ tâm thì cái đó được gọi là khổ cảm giác. Còn cái nào không khổ thân khổ tâm thì nó thuộc về khổ bản chất, nhớ nha. Mọi thứ ở đời đều là khổ. Nếu nó không thuộc khổ cảm giác thì bắt buộc nó phải nằm bên cái nhóm khổ bản chất. Như vậy một người đang nhăn răng ra cười có khổ không? khổ gì? Bản chất, đúng không ta? Bây giờ hiểu hả? Mừng quá. Nó đang cười như thế này nó vẫn khổ bản chất.

Tại vì sao? Vì một lát nữa nó cười không được nữa. Rồi còn cái gì nữa? Cái nụ cười đó được chế tác ra bởi vô số điều kiện. Chỉ cần nó nhức răng, nó đau thân, nó bị sỏi mật hết cười. Người nhà nó có chuyện hết cười. Vợ nó, chồng nó có bồ mà nó nghe được hết cười. Nhà nó cháy hết cười. Nó bị người ta giật nợ hết cười. Và nó bị chủ nợ kiếm nó, nó cũng hết cười. Hiểu không?

Có nghĩa là một cái vấn đề nho nhỏ nào đó trong và ngoài thân của nó cũng làm cho nó hết cười. Cho nên mình thấy nó cười là mình biết là cái cười vẫn là cái khổ bản chất, là vì sao? Vì nó không có bệnh. Và cái này mới ghê nè. Ngày nào mà nó còn cười được bởi một cái chuyện vớ vẩn thì điều đó cho biết rằng cái ngày đó nó còn có nguy cơ đau khổ rất lớn. Có hiểu không? Bởi vì một cái người mà chứng Thánh họ không có khả năng cười với những lý do vớ vẩn, cười được với những chuyện vớ vẩn là một cái dấu chỉ cho biết rằng anh chưa có thật sự trưởng thành, anh chỉ là một hài nhi tóc bạc, một đứa trẻ sống lâu thôi. Khiếp như vậy, một người chứng Thánh họ cười không nổi. Người chứng Thánh là cái người luôn hiểu rằng mình là tử tù chờ ngày đi trả án.

Biết trả án không? Ngày xưa là dựa cột còn bây giờ là chích thuốc. Hiểu không? Bạc Thánh là cái người hiểu rằng mình là ung thư kỳ cuối. Hiểu không? Người chứng Thánh là người hiểu rằng mình đang là một con nợ nghìn tỷ mà chủ nợ đang truy sát. Người chứng Thánh luôn luôn hiểu như vậy. Cho nên họ không có dễ cười như mình. Còn mình là một đứa bé, cháu lên 3 cháu đi mẫu giáo rồi đó là chúng ta là hồn nhiên như trẻ con. Dù đã bao nhiêu tuổi cho nên chúng ta luôn luôn là hài nhi tóc bạc. Trẻ con sống lâu trong mắt bạc Thánh. Đặc biệt như vậy đó. Mà mình ai nói là mình không có tin. Mình lạ lắm. Mình đi đâu mình thích người ta tôn trọng mình như người lớn, nhưng mà mình không muốn người ta gọi mình là già. Có hiểu không?

[Cái chuyện này có thiệt bên Mỹ nè. Cái bà đó bên Việt Nam mới qua, bà đi từ cái khu Bolsa bà đi xe bus ra Phúc Lộc Thọ Bolsa, little Sài Gòn, bà đi chợ xong, bà đi về cái mặt bà buồn hiu, thằng con hỏi má làm gì má buồn, cái bà nói con nít bên đây nó gặp người già đứng lâu mệt thấy bà, nó không có nhường chỗ, cái thằng con trai nói nó đâu có thấy má già đâu mà nó nhường và con tim đã vui trở lại, bà vui, thì bữa sau bà đi về bà buồn nữa, thì con trai nói tại sao má buồn? cái bà nói hôm nay có thằng nó nhường chỗ cho tao. Hiểu không? Không nhường thì bà nói là nó không kính người già. Thì khi mà được nghe nói rằng má đâu có già đâu, là nữ mà nghe cái câu đó nó bằng bạc tỷ, các vị có biết không? Nó xấu quắc mà cứ đề nó ra cứ khen tới tấp cho tôi. Cho nên tuổi mà còn trẻ là còn yêu dòn dập, mà còn yêu dòn dập là còn ngu toàn tập.

Cho nên cứ đề nó ra khen. Đàn ông nó yêu bằng mắt mà đàn bà nó yêu bằng lỗ tai. Lạ lắm. Cứ nói dộc tới tấp cho nó. Còn ngay cả khi mình lấy nhau rồi mà mình về mình ngoại tình cứ chối cho trắng án thì thôi, rồi nó cũng tin lạ lắm. Nhờ vậy đàn ông chúng tôi mới sống nổi, nói giỡn tí chứ buồn ngủ quá buồn ngủ. Bữa nay bà con thấy tôi ít ho là tôi mới vừa uống một cái bao thuốc của Thụy Sĩ mà nó là bửu bối mà khi nguy cấp mới xài đó. Khi mà rời sơn động Châu Âu là nàng thỏ

thê bên tai dạn khi nguy cấp lắm mới rút cái cắm nang này ra gọi tên thiếp ba lần và sử dụng. Nay là chịu hết thâu, quát nó vô một phát ngu như chết và thầy nàng về đứng ở đầu giường khỏe ru].

Tất cả nhân thiện đều là khổ riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con đường thoát khổ. Tất cả bất thiện đều là khổ, riêng tham ái vừa là khổ vừa là nhân tạo khổ. Xong chưa?

Bây giờ qua tới quả nè. Nghe, tất cả quả lành đều là khổ, riêng ai biết nhận thức nó qua cái trí tuệ Tứ Đế thì lúc bấy giờ nó là điều kiện thoát khổ. Nhớ nha. Tất cả quả lành khi được nhận thức đúng đắn thì nó là điều kiện thoát khổ.

Thí dụ như một cái người mà thấy được khổ bản chất ở trong nụ cười, trong niềm vui, trong sung sướng thì họ vẫn đắc đạo được phải không?

Rồi qua tới quả khổ. Quả khổ tuy đáng cay thiệt nhưng khi nó được nhận thức một cách đúng đắn thì nó lại cũng là điều kiện để thoát khổ. Đúng hay sai? Nó là đề mục phải không ta? Như vậy thì niềm vui và nỗi buồn đều có thể là đề mục để mình tu Niệm Xứ không? Các vị có nhớ cái chuyện tôi kể là cái vị Tỳ kheo đó mà bị ống chân dập nát mà đắc La Hán chưa? Hiểu không? Đó tức là nếu như mình mà cái ống chân mà bị nát như vậy mình tu không nổi.

Nhưng mà có người do cái kiêu tu tiên kiếp, kiếp cuối họ phải đắc đạo trong một cái nỗi đau tới trời hoặc là họ phải đắc đạo trong cái vũng phân và nước tiêu, có không? Các vị phải đau hoàng, đau hoại rồi mới trên cái đau đó, trên cái dơ đó họ mới nhàm chán cái cuộc luân hồi họ mới chịu đắc. Khiếp như vậy đó.

Thì hỏi sáng mình có ghi rồi phải không ta? Tùy thuộc vào tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà cái ác và thiện mỗi người khác nhau. Đúng không? Có ghi đó chưa?

Thứ hai, do ác và thiện của mỗi người khác nhau cho nên cái kiêu ác và kiêu thiện của mỗi người cũng khác nhau. Và từ đó khi phát Bồ Đề Tâm tu hành thì cái cách mà huân tập, tích lũy Ba la mật cũng khác nhau. Chính vì có cái điểm khác nhau này nè, cho nên các vị Thánh nhân đều nằm trong bốn nhóm là gì ta? Tu sướng đắc nhanh. Tu sướng đắc chậm. Tu khổ đắc nhanh. Tu khổ đắc chậm xong chưa? Mà con đường nào dẫn đến cái này? Lo tu phước mà kém tu huệ. Đời sau đắc đạo, tu sướng mà đắc chậm. Có đúng cái đó không ta? Lo tu huệ mà yếu phần phước đời sau sanh ra đắc nhanh mà tu hơi bị cực phải không ta? Phước huệ song tu thì mới tu sướng đắc nhanh.

Còn cả phước lẫn huệ đều mới cán mức thôi thì đời sau sanh ra tu khổ mà đắc chậm. Có nghe chữ phước huệ không? Và sẵn đây tôi kể một chuyện rất là cần thiết.

Là một ông quan lớn tới hỏi một vị thiền sư. Thừa sư phụ con có đủ điều kiện để hưởng thụ nhà cao, cửa rộng, chăn êm, niệm ấm, rượu ngon và gái đẹp. Con bỏ thì.. con không hưởng thì tiếc, mà hưởng thì sợ tội. Sư phụ cho con một lời khuyên. Có nghe không? Thì cái vị thiền sư trả lời thế này. Có điều kiện để hưởng đó là phước. Biết tiết chế không hưởng đó là đức. Có hiểu không? Hiểu. Bởi vậy ông muốn có phước mà có đức thì đừng có hưởng. Còn muốn hưởng phước mà cũng không muốn thất đức thì bớt hưởng lại. Có hiểu không? Cho nên có điều kiện để hưởng đó là phước, biết tiết chế không có chìm đắm trong hưởng thụ thì đó là đức. Mình không học giáo lý nhiều thì nhớ một vài pháp tu căn bản thôi.

Trong đời sống nên bớt cái thích và chỉ giữ lại cái cần xong chưa? Rồi từ từ bớt cái cần chỉ giữ lại cái tôi cần nghe kịp không? Mà tại sao như vậy thì mình càng bớt cái nhu cầu thì mình càng bớt lệ thuộc và mình càng được tự do.

Nghe cho kỹ. Nhiều người cứ tưởng muốn làm gì thì làm. Đó là tự do, sai. Muốn làm gì thì làm.

Thật ra là mình đang là nô lệ cho phiền não. Có đúng không ta? Cái người thật sự tự do là người không còn thích cái gì và không còn ghét cái gì. Họ chỉ sống và hành động theo cái sự cần thiết mà thôi. Hiểu không? Cái này mới là người tự do.

Còn cái người mà thích làm gì thì làm. Đua xe, rồi nhậu nhẹt, rồi gái gú, cờ bạc, cá độ thì người đó mình thấy tự do thiệt. Nhưng mà thật ra tự do đối với người khác thôi không bị ai ràng buộc. Nhưng họ lại lệ thuộc vào cái phiền não của họ. Có hiểu hả? Thí dụ cái người mà chích hút, đúng cái giờ mà nó không có đó thì nó quậy cho banh nóc. Có biết cái đó không? Tới cái giờ mà nó hít, tới giờ mình nó chích mà không có, nó giữ không nổi. Mặc dù không ai cầm nó, nó là tự do đúng không ta? Nhưng mà nó phải lệ thuộc vào cái lượng mà bột mì mỗi ngày nó hít, mỗi ngày nó chích. Ok.

Cho nên tùy thuộc vào cái tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà thiện ác của mình không giống nhau và do đó không giống nhau cho nên cách ác của mỗi người cũng khác nhau.

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần. Riêng cái khoảng mà sát sinh đó người này không giống người kia. Có phải không ta? Như tôi biết có người họ không giữ giới Sát, họ thích ăn cái con gì còn nhúc nhích. Gà là phải gà sống, cá là phải có cá sống, xong chưa? Và ở đâu nó ra? Cứ có tiền là cần là ra chợ. Cần là ra chợ.

Còn bây giờ hình như có ship tới nhà phải không? Có không? Thí dụ như vậy, họ chỉ có, khi họ cần thôi. Nhưng nó có loại người thứ hai thích bỏ phở về quê đào ao nuôi. Có không? Trong cái đám mà thích ăn tươi nó có hai phe. Một phe thì cần thì mua, không cần thì thôi. Còn có cái phe là thích nhất, rộng và nuôi có đúng không ta? Yeah.

Rồi còn có người còn ác nữa là cái thịt bò đó tôi còn biết nó nhiều cái thịt bò ác nữa. Nó phải ăn bò khi con bò còn sống. Có biết không? Có cái đó không? Cái món tên gì? tức là mình đóng một cái cây vô mình rút thịt nó ra lúc còn sống phải không ta? bữa nào làm công đức vô lượng.

Có nghĩa là mình ăn khi nó còn sống mới đã. Hoặc người Nhật nó có một cái kiểu ăn Sushi rất là ác là nó để con cá vậy nó lấy con dao phi lê nó làm cho hai lát rồi nó thả xuống cho con cá bơi. Thì cái con đó thì sống cũng không có lâu. Và là bên tàu nó có cái món rất là ác. Đó là con cá còn tươi vậy nè. Cái nó đánh vẩy xong, cái nó khứa dọc hai bên xong, cái nó đeo găng tay xong, cái nó nhúng vô chỗ dầu, con cá nó ngáp ngáp vậy nè, còn sống nó mới để lên đĩa, xong nó mới rót rượu vô trong cái miệng. Mà khách ăn thì con cá nó cứ mắt nó cứ nháy nháy, miệng nó cứ ngáp ngáp nó mới đã hoặc là óc khi người ta bỏ vô cái chuông lớn cái sọ cái người ta cạo sạch, cái người ta tạt nước sôi lên cho nó bớt mùi bắt đầu ta lấy cái dao ta dạt ngang cái là muối tiêu ớt ta bỏ lên, múc ăn rất là ngọt, mà con khi nó có dưới nó khẹt khẹt dưới vậy đó, thì hồi nó đau quá nó cũng đi, nhưng mà ăn vậy nó mới sang, mình thử được, Nam Tông mình đâu có cấm, cấm không hả? đó có nghĩa là cũng sát sinh mà mỗi anh thích sát một kiểu, tôi biết nhiều người họ ác dữ lắm, chia tay thì cắt đứt đừng có liên hệ, không, cho thẳng kia một cục hy vọng, cho nó leo cây, leo riết mà cổ nó dài như hươu cao cổ, có cái đó không? biết là không về với nhau được nữa nhưng mà nói cha nó đi, không, ầm a, ầm ó, em đang đi dự khóa tu học chờ em về, mà nó về xong khóa này đi qua khóa khác, mà thôi ta quảng cục cho thẳng kia nó đi qua bên khác, không, treo cho nó tồn ten, tồn ten. Cái thứ đó kiếm sau sanh ra là bị gì? tim thông, mệ.

Như vậy thì nhân lành cũng là khổ, riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ vừa là con được thoát khổ. Nhân xấu cũng đều là khổ nhưng mà trong đó riêng cái tham ái vừa là khổ vừa là nguồn khổ, nhân khổ.

Quả thiện là khổ nhưng nếu nó được chế tác thành đề mục Niệm Xứ thì nó lại là điều kiện thoát khổ. Nhân xấu là vậy. Qua tới quả khổ, quả khổ tuy nó đắng cay, nghiệt ngã thiệt nhưng nếu nó được chế tác thành cái đề mục Niệm Xứ thì nó cũng trở thành ra là điều kiện để mà thoát khổ, có hiểu không? Chúng ta có thể đắc đạo ngay trong toilet. Chúng ta có thể đắc đạo ngay trước bảo tháp. Chúng ta có thể đắc đạo khi nhìn đóa hoa, một đóm lửa, một giọt nước. Có thể đắc đạo khi nhìn một cái bãi đầm, một cái đồng phân, một xác người.

Cho nên có người hỏi Ngài A Nan, cái cảnh sắc, cảnh thanh, cảnh khí nào mà được xem là số một trong Tam giới? Thì có vị Tỳ kheo bên cạnh nói trả lời là hình ảnh được nhìn thấy Phạm Thiên là hình ảnh đẹp nhất. Hiểu không ta? Được nghe tiếng nhạc của chư Thiên là âm thanh đáng nghe nhất. Nhưng mà không Ngài A Nan Ngài nói không, cái trần cảnh nào, sắc, thanh, khí, vị, xúc nào mà được chế tác thành ra cảnh đề mục để cho người ta đắc đạo với cái đề mục đó, với cái cảnh đó thì cảnh đó được xem là cảnh đáng nhìn, đáng nghe. Có hiểu không ta? Rồi một chuyện nữa quan trọng ghi xuống nè.

Người tu phải cần đến điều kiện thích hợp để tu tập và đắc chứng. Cái câu này nghe huề vốn, xong chưa? Thích hợp ở đây có hai ý nghĩa. Cái này bắt buộc phải ghi. Cái này quan trọng nè. Cái này tôi cho là rất quan trọng nè. Thích hợp đây có hai ý nghĩa.

- Một, trú xứ đó, thầy bạn đó, pháp môn đó, thực phẩm đó, cái gì ta? Thời tiết, trú xứ, thầy bạn, pháp môn nào giúp ta phát triển 37 Bồ Đề Phần nhanh hơn, dễ hơn, tốt hơn thì đó là thích hợp. Xong chưa? Phải không ta? cái này cũng vẫn là huề vốn.

- Cái thứ hai mới là độc đáo nè, độc đáo nè. Trường hợp hai do túc duyên ta không đắc đạo ở những chỗ mà điều kiện có vẻ tốt mà lại đắc đạo ở một nơi khắc nghiệt và khốc liệt, nghe kịp chưa? Thì

trường hợp này, những điều kiện khốc liệt ấy cũng được xem là thích hợp. Ráng hiểu giùm đi. Thôi tôi đã nghĩ ra cách để cho hiểu rồi. Xong chưa?

[Tôi nghĩ ra rồi, mình nhờ mấy người chặm cho nên mình phải có nhiều cách mình xoay sở. Cho nên thường những bà vợ hay ghen là mấy ông chồng cái miệng ổng dẻo hơn bình thường để chối lăm. Có không? chứ vợ nó khờ, chồng ăn nói vụng về lăm mà con vợ mà nó càng tinh ranh chừng nào thì là chồng cái miệng nó còn leo lự chừng đó, lọc lừa, lương lẽo và lật lọng là do bà huấn luyện chứ không ai ra hết. Cho nên nói là kẻ lấy được tiền người khác bỏ vào túi mình đó là thương gia. Lấy kiến thức của mình mà nhét vào đầu người khác đó là sư phụ. Người làm được hai việc đó chính là vợ ta]. Tới đâu rồi?

Những điều kiện tinh thần, vật chất nào? Hay quá nghĩ ra rồi. Những điều kiện tinh thần, vật chất nào? giúp ta mài mòn cái ác, đều được gọi là thích hợp. Xong chưa? Điều gọi là điều kiện thích hợp. Những điều kiện nào giúp ta nuôi lớn thiện pháp thì cũng được gọi là điều kiện thích hợp. Có hiểu không? có nghĩa là cái mà nó giúp mình phát triển cái thiện pháp mình ở chỗ đó nó mát, nó vui rồi có thầy bạn đó chỗ thích hợp nhưng mà nhiều khi nó khốc liệt quá nó cũng giúp cho mình cắt đứt, mài mòn phiền não. Nó cũng là một cái đề mục thích hợp. Nghe tôi nói, tôi hay ví dụ này. Thăng Tèo nó được bố mẹ gửi lên Sài Gòn đi học. Thăng Tèo ở dưới quê được bố mẹ gửi lên Sài Gòn đi học. Thì bố mẹ thăng Tèo có hai cái chọn lựa. Một là gửi lại nhà cậu út, cậu út giàu có và cung cháu vô cùng. Cháu muốn gì cũng chiều. Nghe cho kỹ nha, cậu út vừa giàu có mà vừa cung cháu. Muốn gì cũng chiều. Chịu luôn thói hư của nó cũng chịu. Miễn là rất cung cháu. Đó là cậu út. Nhưng mà bác Tư là một ông giáo già vô cùng khó khăn, thậm chí nghèo khó, nhưng mà ông mà kèm cặp cái chuyện học hành thì là số một, bảo đảm đậu. Thì hai cái người bác tư và cái cậu út này theo các vị ai là người thích hợp? ôn lại cái bài đề mục thích hợp. Bởi vì về với cậu tư là có bố mẹ nào không muốn con mình sướng, đừng có nói dốt. Muốn con mình sướng nhưng mà mình phải bỏ lên bàn cân mình cân, sướng nhưng mà cái vụ học thì không chắc ăn. Còn bên kia đó học hành là chắc ăn nhưng mà cái vụ sướng thì không bảo đảm, phải không? Thì bây giờ thời điểm nào? trước mùa thi gửi bên cậu út, cận mùa thi đem qua bác tư, hiểu tôi nói không? phải không ta? Giống như cái cô đó cô nói hai thằng đang theo đuổi cô.

Một đứa giàu mà xấu quắc, một đứa nghèo mà nó đẹp trai thì cô nói thôi đứa ngày, đứa đêm đi, đứa ngày chẵn, đứa ngày lẻ, hiểu không ta? Đứa nào cũng thích hợp hết. Bỏ là địch rồi vợ là ta mà chiến địch nổ ra ta về với địch mà nằm trong lòng địch vẫn nhớ về ta. Có nghĩa là mình phải luôn luôn biết rõ tình huống nào về với ai, lúc nào lúc ăn cơm, lúc nào là lúc ăn phở.

Tôi chưa thấy cái lớp nào mà dạy đạo mà kinh hoàng như lớp này. Dạy giết người, dạy tự sát, dạy ngoại tình và kinh nghiệm của những người có gia đình là gì? Đừng bao giờ cho bồ biết mình có vợ mà đừng bao giờ cho vợ biết mình có bồ. Đó là những nguyên tắc. Cái này không phải tôi nói Kinh nói đó.

Đức Phật Ngài nói khi mình sống dễ dãi là..nghe...Khi mình sống dễ người là mình đang để lại dấu vết cho tử thần, cho ác ma biết để truy dấu. Có hiểu không? Ngài nói phải tu như thế nào mà để thần chết, để ác ma không có tìm ra dấu vết. Còn kiểu tu của mình tui nó không thềm nhìn nó cũng biết mình ở đâu. Cho nên cái câu mà đừng để cho vợ biết mình có bồ và đừng để cho bồ biết mình có vợ. Cái câu đó người không biết đạo thì nghe câu rất là bậy, nhưng mà theo trong đạo câu đó rất là sâu. Bởi vì các vị biết cái nhược điểm của một con người là cái gì không? Đừng bao giờ để cho người khác biết nhược điểm của mình. Đó là gì? cho người ta biết mình thích cái gì, ghét cái gì và sợ cái gì. Quý vị hiểu đó không? Tất cả các điệp viên phản gián trên toàn thế giới đều được dạy rất kỹ là để ém sâu giấu kỹ hai cái này. Đại kỵ, dân nằm vùng, dân mà được cài cắm tuyệt đối không được yêu ai hết. Và dù có lỡ yêu thì phải có đủ cái gan biết đây là tai nạn nghề nghiệp. Và em không chết thì tôi chết. Thôi thì thà em chết tôi làm lễ cầu siêu cho em. Hiểu không? Kỹ nữ, vũ nữ tuyệt đối không được yêu ai hết. Bởi vì khi mà bá vô đó rồi mình không còn trung thực, không còn khách quan nữa. Hiểu không? Làm gián điệp cũng không được để lộ cái dấu vết. Chỉ cần nó biết mình thích lui tới ở đâu là không được. Cho nên vào đệ nhị thế chiến bên phe đồng minh họ có làm ra một cái loại giày rất là đặc biệt. Ở trên là rất bình thường nhưng mà ở phía dưới đó làm ngược lại. Có hiểu không ta? hiểu không? Khi mà từ ngoài cổng mình đi vào đây đó thì đối phương nó nhìn dấu giày nó thấy mình đang đi ra. Có hiểu không? Hay như vậy. Và những cái chai lọ nó luôn

luôn là mở dưới đáy. Còn cái nắp để cho vui thôi. Cái chai này nè uống là phải mở ở dưới, không, đồ riêng của tụi nó đó. Thí dụ như mấy cái tụi mà kia mà đột nhập vô phòng của tụi nó là cứ mở nắp ra thấy không có gì hết để xuống. Nhưng mà thật ra mà mở dưới đây nè. Mở dưới nước nó mới đổ. Từ ngoài đời tới trong đạo đừng bao giờ để lại dấu vết cho ai hết, để là nó giết mình.

Thí dụ như có một chuyện mà ít người biết tại sao mà vua chúa trên mâm ăn của họ có rất nhiều món. Các vị biết tại sao không? Là bảo mật. Nó có ba lý do mà một mâm ăn của vua có đến hàng trăm món. Ông ăn không hết, ông biết ăn không hết. Nhưng các khanh phải, bên phòng ngự thiện phải đem lên không dưới trăm món. Tại sao? Vì ba lý do.

- Một vua mà, ông có quyền được thưởng thức tất cả món ngon của lạ trong toàn quốc. Nghe kịp không? Cái món ba khía của Cà Mau. Cái món rượu táo của Mèo vạc, Đồng văn. Cái gì cũng phải vô tay ông hết, phải không ta? Vú sữa lò rèn, rồi bưởi. Bưởi có hai thứ, bưởi tươi là bưởi năm roi, bưởi héo là bưởi năm rồi, thì cả hai, ông đều có quyền ăn hết. Nghe chưa? Chính vì trăm là vua trăm có quyền thưởng thức toàn bộ đặc sản, cho nên mỗi mâm ăn của trăm là mấy chục tỉnh thành đem về hùn lại cho trăm. Đó là cái thứ nhất.

- Cái thứ hai, khi mà nó quá nhiều món như vậy không biết đường đầu độc bởi vì mỗi món vậy nó rất là ít. Vua chỉ chọt vô được cái hai đũa là nó hết sạch rồi. Cho nên trời biết ông thích món nào. Có hiểu không ta? Đó.

- Và cái thứ ba, nhiều là một dấu hiệu của sự sang trọng. Người Mỹ họ có một định nghĩa về cái chữ luxury rất là khác người Việt. Người Việt mình là phải chói chang, lấp lánh, lung linh và lộng lẫy. Nhưng người Mỹ thì không. Cái xe người Mỹ rất là mộc. Ở đây có ai hiểu chữ mộc không? mộc là sơ sài, đây. Nhưng mà người Mỹ họ nói thế này, sơ sài trên hình thức, nhưng thực tế mình có càng nhiều chọn lựa đó mới là sang trọng. Hiểu không ta? Còn mình, mình sang trọng nhưng trong nhà không có nhiều, không có quá nhiều thứ, mình không có quyền nhiều chọn lựa. Có hiểu tôi nói không? Không hiểu hả? Tức là trong nhà đó tôi vô trong nhà tắm tôi có nhiều kiểu tắm khác nhau. Tắm vòi, tắm sen, tắm bồn, tắm ngâm và tôi nhảy ra phía sau có piscine.

Người Mỹ gọi đó là sang. Còn mình thì không có piscine nhưng mà mạ vàng, cái vụ mạ vàng bồn cầu, mạ vàng tay nắm là phải cái tư duy bệnh, người ta không có cần cái đó. Người ta thấy xài rất bình thường nhưng mà tắm người ta có tới bốn năm cái kiểu tắm hiểu không? Còn mình thì không, mình là mạ vàng hoặc là mình thấy cái này rất là vô duyên nè.

Cái phòng khách nó như cái lỗ mũi mà quát nguyên một cái bộ salon mà bằng gỗ lũa nặng 25 tấn trị giá 6 tỷ. Mình tưởng là sang, thằng Mỹ nó cười rớt răng. Vì sao? Vì 6 tỷ để rồi khiêng về nguyên một cái cửa nợ, mỗi lần lau dọn rất là nặng nè, ngồi rất là chật và kê nào ngồi thì biết, cực hình. Nhất là tôi, móng không có thịt như móng lạc đà. Mỗi lần ngồi lên đó kêu cộp. Quý vị có biết không? Hiểu không? Người Mỹ họ không có coi nặng cái hình thức mà họ coi nặng cái chuyện là anh có nhiều chọn lựa.

Cho nên cái chuyện tu hành cũng vậy. Tu hành không phải nhắm đến cái chuyện là anh được gì mà anh phải là anh được cái sự tự tại.

Tự tại là sao? Khi anh có quá nhiều cái để anh thích mà anh không có được là khổ. Anh có quá nhiều cái để anh ghét mà anh né không được là khổ. Mà khi anh không có nhiều cái thích, không có nhiều cái ghét thì tự nhiên cái khổ nó ít đi có đúng không ta? Phải chưa? Chưa. Còn cái này mới rưng rưng nè. Khi ta có một cái thích thì đương nhiên, mặc nhiên, cố nhiên và hiển nhiên ta sẽ có cái ghét ngược lại. Đúng không cái đã? Tôi thích ấm áp thì tôi ghét lạnh lẽo. Tôi thích ấm cúng thì tôi ghét lạnh lẽo. Mà tôi thích mát mẻ thì tôi ghét nóng nực. Tôi thích êm ái thì tôi ghét cần cộm phải không ta? Tôi thích nhanh thì tôi ghét chậm mà tôi thích thông thả thì tôi ghét vội vã. Có đúng không ta? Hiểu không? Tôi thích bà hàng xóm thì tôi phải ghét vợ nhà chứ. Cái đó là cái luật khi mà mình thích cái này thì tự nhiên là mình ghét cái ngược lại. Hiểu không? Cái đó là cái luật phải không ta? Mà nói như vậy có nghĩa là khi... bây giờ mới hiểu nè, tại sao Phật dạy tham ái là khổ. Rất là đơn giản khi mà mình thích, cái chuyện đầu tiên là mình gieo cái gì? Gieo cái nghiệp tái sanh trước cái đã. Khi mình thích là mình đã gieo nghiệp tái sanh rồi. Mà cái thích đây không hẳn là thích ghê gớm gì hết. Thích một cái hoa đẹp đã là gieo cái chủng tử tái sanh rồi. Ghê không? Thích là đã là gieo cái mầm tái sanh rồi. Mà tái sanh về đâu? Thích mà cộng với tội ác, tội lỗi nó dẫn đi xuống. Mà thích mà cộng với phước nó đi lên. Mà trong đời sống mình phước với tội cái nào

nhiều? như vậy, cứ thích là mình biết nó cộng với cái ông thế lực đen nè. Đúng không? Đúng không? Cho nên chuyện đầu tiên Phật giải thích là khổ là một chuyện.

Chuyện thứ hai, khi con thích cái gì thì con sẽ ghét cái ngược lại. Xong chưa ta? Rồi. Và khi mà con có thích có ghét thì trước mắt con có hai cái khổ.

- Thích mà không có là khổ.

- Đi kiếm là khổ.

- Giữ được nó cũng là khổ.

- Không giữ được nó cũng là khổ.

Chỉ riêng cái khoảng thích là con thấy một rõ khổ rồi. Thấy chưa? Thích là phải đi tìm chứ. Tìm là khổ mà tìm xong phải giữ chứ. Giữ là khổ, mà giữ không được càng khổ, xong chưa? Chỉ riêng cái thích, bây giờ qua tới cái ghét nè.

Khi mà con có cái ghét con né không được là khổ. Mà con biết né đâu phải là chuyện dễ. Vì sao? Vì nhiều lý do tại sao mà né không được.

- Một là các pháp là vô ngã có đúng không? Nó không có nằm trong cái quyền sắp xếp của mình.

Không ai muốn già, không ai muốn bệnh, không ai muốn chết. Nhưng mà nó thích thì nó cứ già, nó cứ bệnh, nó cứ chết. Đúng không? Không ai muốn mình phải ưu tư, mất ngủ tùm lum. Nhưng mà nó buồn buồn thì nó đủ duyên thì nó bèn mất ngủ, nó bèn bỏ ăn, nó bèn bị trầm cảm, có đúng không ta? Đủ duyên là nó bèn. Cái bèn nó rất là quan trọng.

Trong lịch sử Việt Nam tôi hay nói đùa đó là ai? Thánh giống là ông bèn đó. Sau khi dẹp xong giặc Ân ông bèn cười ngửa về trời. Thì khi mà mình sống như thế này là mình bèn khổ. Mình sống kiểu kia có nhiều cái thích là bèn khổ. Có những cái ghét bèn khổ. Vì sao? là vì ghét mà né không được là khổ.

Mà cái ghét từ đâu nó ra? Từ cái thích mà ra. Tức, nghĩa là mình xé đến như vậy mình mới thấy đời là biển khổ. Qua được biển khổ là đã qua đời là chỗ đó. Thích là nguyên nhân khổ. Là vì sao? Vì thích ở đâu? Là ghét ở đó. Mà khi mình ghét cái gì thì mình sẽ thích cái ngược lại. Hiểu hả? Khi ghét... thứ nhất là ghét được tạo ra bởi thích. Đúng rồi. Nhưng mà bản thân cái ghét nó lại để ra cái thích. Mà cái thích nó lại để ra cái ghét mà tụi nó là gì ta? Là luôn luôn là sinh sản võ kế hoạch. Không bao giờ kế hoạch hóa tụi nó được. Cứ thích cái ghét đó nuôi nuôi mình. Cái thích càng lúc càng tăng thì cái ghét cũng càng lúc càng tăng. Và hai cái này cộng lại thì cái khổ càng tăng. Nhớ.

Hành giả Tứ Niệm Xứ không phải bị đơn giản nhồi nhét, sắc giờ tay, sắc để tay, sắc bước đi, sắc ngồi xuống, tôi thù cái đó lắm. Chưa cho nó học giáo lý, nó không có thấm thía rằng mọi hơi thở vào ra tự thân nó là khổ. Thương là khổ, gần ghét là khổ, thích là khổ, bất mãn là khổ.

Phải học giáo lý nền trước, rồi khi nó đi tu Tứ Niệm Xứ đó, nó bước từng bước chân nó mới vắng vắng ồ khổ thiệt. Giống như có con rắn bữa trưa nó nằm một mình nó buồn không biết làm gì nó ngậm cái đuôi của nó, nó nghe nói mình là loài rắn độc mà độc thiệt không ta? Nó cắn cái đuôi nọc phát tác trước khi nó chết nó nói ừ độc thiệt.

Thì bây giờ mình có tu, có học phải không? thì đi kinh hành biết ừ mình khổ thiệt, mình xấu thiệt chứ còn thứ không học gì hết mà vô nào là dạy thiền, tôi bèn nước ngoài mà tôi đọc những cái tin mà Ngài thiền sư Kim Triệu, Ngài utila, socola gì mà dạy thiền tôi rầu muốn chết luôn, tôi cứ tự hỏi lòng tôi biết cái gì mà thiền, rồi còn rước ba cái tam tạng, bốn tạng, ngũ tạng, lục phủ gì... học cái gì? người ta về các vị biết mấy vị Tam tạng của Miền Điện đó, họ vừa xuống phi trường họ đứng họ khóc, các vị biết không? họ nhìn nhau họ khóc, là nói cái gì đây, biết nói gì đây họ hát cái bài đó ngoài phi trường là tại vì... thiệt luôn, hát tiếng Việt tại phi trường, biết nói gì đây là vì sao? là vì mình đã đôi đường rồi, đúng không? cái này (cái đầu) của các ngài nó ở trên trời đó, còn nguyên cái đám mình nó lè tè chưa qua ngọn cỏ, biết nói cái gì thì cứ đề ba cái vụ mà bổ thí, niệm Phật giảng riết thì nó ngập luôn.

Nhìn mấy vị đó thấy cực hình lắm. Tôi không biết các vị mà tôi biết các vị khổ lắm. Cứ xuống phi trường là hát bản đó xong, mới lên xe về đó. Biết nói gì đây? Là giáo lý không chịu học mà mời toàn là mấy ông cố nội về không à. Thiền sư mà thiền sư về Việt Nam mở miệng ra không biết đường nói. Vì sao? Vì nói tới Danh Sắc nó đơ miệng chữ a, mồm chữ ô vậy nè.

Rồi ba cái gì mà phiền não, tiềm miên, rồi cái gì mà thập ác, thập thiện là nó nhìn nó trên trời thế này nè. Nó nhìn như thế này thiền sư sao mà giảng, ngày hôm qua tại sao tôi chửi không còn cái non nước là tôi nhìn cái mặt của các vị nó giống như lúc rước Tam tạng về vậy đó, nó vừa ngu, vừa ngáo, vừa dại, vừa khờ hời làm sao mà chịu nổi, bữa nay nó sáng sáng ra trở lại là nó qua tới mừng 2 tết rồi, làm sao chịu nổi, khổ ghê lắm, hiểu không? mình phải có cái nền, nghe, anh muốn nhận quà của tôi thì anh phải coi anh có thể có điều kiện để nhận món đó hay không? Mình muốn gặp Phật ra đời thì mình phải coi coi mình có cái gì để gặp, mà thôi, Phật là số một có nghĩa là mình tối thui Ngài cũng có cách Ngài mọi mình ra, nhưng mà nếu mà không phải Phật là mình ăn cho hết. Bởi vì hiền thánh trong đời nhiều lắm mà họ gặp mình đen xì ra là họ ón rồi. Họ chỉ hỏi nhiều lắm hỏi coi con có phải là hậu vệ bao công hay không rồi Ngài đi luôn. Chứ bây giờ biết nói gì đây? biết nói gì đây nữa. Bài đó là bài được hát nhiều nhất trong lịch sử nhân loại.